

thi vor Villie var ikke bekendt; men man har nægtet Udgiften, og paa Grund af denne Nægtelse har man sagt, Pengene ere udgivne uden vor Sæction, og derfor søgde vi Bedkommende. Det er Domsacten over Regjeringens Førelse, og den ligger hos Rigsdagen og ikke hos Rigsretten. Dersom man lagde Afgjørelsen om Regjeringens Førelse i det Hele taget hen til Rigsretten, saa tabte jo Rigsdagen sin hele controllerende Myndighed. Man søger i hele denne Sag at komme tilbage til Noget, som man under Grundlovsforhandlingerne meget stærkt arbejdede paa, og det var at give Rigsrettens i det Hele constitutive Liv en ganske anden Betydning. Det glippede dengang, og det bør atter nu glippe, thi det vilde kun føre til en tvetydig Stilling, saavel for Rigsretten som for den repræsentative Myndighed. Man har ogsaa forsøgt det tidligere. 3. Parlamenternes Tid blandede Dommerne sig i Bevillingsmyndigheden, og da kom der deraf den allerførste Forvirring; thi Domstolene bleve førte over paa det politiske Gebeet istedetfor at blive saavidt som muligt og saa nær som muligt paa det strengt juridiske, og naar man har sagt, at ved Domstolene finder der dog en mere lidenskabsløs Afgjørelse af alle disse Spørgsmaal Sted, saa siger jeg, Historien viser, at der ikke er nogen lidenskabeligere Element i hele Statslivet i vanskelige Tider, end Domstolene. Alle Domstole have uden Undtagelse leveret Fjoll i Dufinviis til Skafottet, under politiske Bevægelser. Overalt, hvor den politiske Bevægelse har været voldsom, have Domstolene været i den forreste Række med at gøre politi-

tiske Demonstrationer igjennem deres Domme, og de have, fremfor nogen anden, brugt Øren; den er afgjørende. Man skal, som sagt, for at undgaae, at Lidenskaben skal betage Domstolene, ikke føre dem ind paa det politiske Gebeet, og derfor skal man ikke lade dette, som angaaer den simple Bevillingsmyndigheds Haandhævelse, ligge hos Rigsretten. Der ligger nok endda tilbage, den har endda Meget at afgjøre. —

Her er blevet sagt: Hvad vil det sige, at kræve Summer hos Ministre, om hvilke man veed, at de ikke kunne betale dem? Hertil svarer jeg: igjennem den Sum, som de ikke kunne betale, kræver man deres Frihed; men det beroer paa Domstolene at nægte det; det beroer paa Domstolene kun at tilkjende En, hvad man kan faae, men ikke at give En den Ret til at holde sig til deres Person istedetfor til de Pengemidler, som man ikke kan faae, og dette er en overmaade stor Ret, en vigtig Ret for Personerne; thi det er en stor Sikkerhed for dem.

Den ærede Indenrigsminister sagte at godtgjøre, at denne Lov ikke kunde benyttes, fordi den enten var en Udvikling, der gik videre end Grundlovens § 52 — en Udvikling af denne Paragraph, som indskrænkede Paragraphen om Rigsrettens Raadighed — eller ogsaa faldt den samme med § 52, og saa betydede den ikke Noget; den fik kun Betydning derved, at den udviklede § 52 til noget Mere, lagde noget Mere ind i den end det, Grundloven vilde, og dersom det var Tilfældet, saa maatte den komme frem, ikke som en simpel Lov, men som en Grundlov.